

Szabó Sándor

AZT MONDJÁK

Azt mondják, ufók frekventálják a várost,
éjente ződ emberke babirkál asszonyi farvágatot,
alhas
– bár így, hogy „babirkál” nem mondják sem a
verejtékes-pucér álmaikban meg-meghóborítottak,
sem a sok szemrángásos szóbeszédéből renyhe füllel
ezt-azt kikapó mazna férjek és élettársak:
ezt az ó zamatú mozzanatos igét
csak én használok mintegy szépészeti megfontolásból,
ők másként fejezik ki magukat.
Szegecsné, akinek a mellbimbója is csészealjnyi,
már azt sem bánván, hogy netán köznevetség tárgya leszen,
nyilatkozott a most már úgyszólván tűrhetetlen
molesztálásokról a minap a helyi lapnak,
nem restelven a hasfalán keletkezett friss,
háromszög alakú bőrpírt sem feltakarni.
„Bejönnek ezek, kérem, mint a muslincák, csapatostul,
villognak, berregnek és nyúlkálnak. Szét-
feszítik az ember lányának combját. Nem mondom,
a frászt hozták rám eleinte. Nem, nem, hazudnék,
ha azt mondanám, hogy megkínóztak volna, sőt
kedden éjjel kifejezetten kellemes volt,
de azért ez, ugye, mégsem normális, és ideje lenne,
ha valamit lépne már az önkormányzat.
Vagy a Horn! Az én Gézám? No, attól szétszedhetnék,
uram, az egész házat, reggel meg csak röhög, mint a fakutya!”

Payer Imre

A SZABADSÁG NYOMÁBAN

Nincsen az ágy alatt.
Szőnyeg alá söpörték? Nosza, nézzük!
Félbetörött gomb, porcicák, egy kétforintos.
Talán a fridzsi. Kinyitom.
Hipp meg hopp, máris ugrom befelé.
Gigantikus svédasztalok.

Falra akasztva régi-régi fegyverek.
Kőbalta, puzdra, scudrakéta.
Lássuk az asztali kínálatot.
Scampifarok meg őzgerinc,
flambírozott giliszta. Megdekoltált
hölgyek – informálódni nem merek.
Nem látták, kérem... ez túl modoros.
Tegezzem őket? Az túl bizalmaskodó.
Mi van, ha visszakérdeznék?
Mit mondjak? Pozitív, mint egy lelet?
Negatív, mint egy antitest?
Hallgatnak az akasztott muskéták.
Muskotály is van.
Lehet, csak kitalálta valaki...
Valaki mormolt egyet, valaki folytatta.
Informálódni nem merek.
Ja, igaz. Visszafelé
észreveszek egy hibás neonfényű jelzést.
Rendszertelenül, remegnek, pislognak
a betűk... Nemigen értem a jelentésük.
A fogadást rendezte a... milyen RT?
Történele.....
Kilépek a fridzsiderből.

Raymond Carver

MILYEN SOK VÍZ, MILYEN KÖZEL HOZZÁNK

Csáki Judit fordítása

A férjem jó étvággal eszik. De nem hiszem, hogy igazán éhes. Rág, karja az asztalon, bámul valamit a szoba túlfelén. Rám néz, elfordul. Száját a szalvétába törli. Vállat von, tovább eszik.

- Mit bámulsz? – kérdi. – Mi van? – Leteszi a villát.
- Bámultam volna? – kérdem, megbillentem a fejem.

Csöng a telefon.

- Ne vedd fel – mondja.
- Lehet, hogy az anyád – mondom.
- Hát nézd meg – mondja.

Felveszem a kagylót, belehallgatok. A férjem abbahagyja az evést.

– Mit mondtam? – mondja, mikor leteszem. Megint eszik. Aztán a szalvétát a tányérjába dobja. Azt mondja: – A fenébe is, miért nem törődik mindenki a saját dol-